

Sygnatura akt IV GC 1267/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej Wydział IV Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Kurnicki

Protokolant Sylwia Gaweł

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: Syndyka Masy Upadłości (...) sp. z o.o. we W. w upadłości likwidacyjnej

przeciwko: (...) w miejscowości H./O. S., Niemcy

o roszczenia z umowy o przewóz i spedycję, z wyłączeniem spraw o symbolach 634 i 635

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt. IV GC 1267/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 września 2011 roku strona powodowa Syndyk masy upadłości (...) Sp. z o.o. we W. wniosła o zasądzenie od (...) w miejscowości H./O. S. (Niemcy) kwoty 45.306,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że wykonywała na rzecz pozwanego usługi transportowe, za które strona pozwana nie zapłaciła.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o odrzucenie powództwa jako niedopuszczalnego na podstawie art. 32 ust. 4 Konwencji CMR, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości jako nieuzasadnionego. W uzasadnieniu tej odpowiedzi strona pozwana wskazała, że usługi transportowe wskazywane przez stronę powodową miały być wykonywane na podstawie zlecenia z 22 lutego 2008 r. oraz że transport kruszywa nastąpił z Niemiec do Polski w związku z czym zastosowanie w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy Konwencji CMR, w świetle których roszczenie strony powodowej jest przedawnione. Z ostrożności procesowej strona pozwana podniosła, że strona powodowa dokonała przewozu tylko częściowo, a z uwagi na nieterminową dostawę wskutek braku kruszywa doszło do przerwy robót na budowie, a strona pozwana była zmuszona zorganizować transport zastępczy, którego koszt opiewa na kwotę 11.270,99 Euro, którą to kwotę strona pozwana potrąciła z roszczeniami strony powodowej.

Sąd ustalił następujące okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia:

Strona powodowa w okresie od 26 lutego do 3 marca 2008 r. dokonała przewozów na zlecenie strony pozwanej.

W dniu 1 czerwca 2009 r. strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty należności za dokonane przewozy. Wezwanie to strona pozwana odebrała w dniu 4 czerwca 2009 r.

Po raz drugi strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty w dniu 25 maja 2010 r.

(bezsporne)

Dnia 6 sierpnia 2008 r. Sąd Rejonowy w Legnicy ogłosił upadłość (...) Sp. z o.o. we W..

(dowód: - kopia postanowienia o sygn. akt V GU 15/08, k. 13)

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie do stosunku prawnego istniejącego pomiędzy stronami zastosowanie mają przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), albowiem zgodnie z art. 1 ust. 1 tej Konwencji stosuje się ją do wszelkich umów o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Niesporne między stronami było, że transport odbywał się na trasie z miejscowości w Niemczech (S.) do Polski (S.).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 wspomnianej Konwencji roszczenia, które mogą wyniknąć z przewozów podlegających Konwencji, przedawniają się po upływie jednego roku. Ustępy 2 i 3 przedmiotowego artykułu stanowią ponadto:

2. Reklamacja pisemna zawiesza przedawnienie aż do dnia, w którym przewoźnik na piśmie odrzuci reklamację i zwróci załączone do niej dokumenty. W razie częściowego przyjęcia reklamacji bieg przedawnienia wznawia się tylko dla tej części reklamacji, która pozostaje sporną. Dowód otrzymania reklamacji lub odpowiedzi na nią oraz zwrotu jej załączników ciąży na stronie, która się powołuje na ten fakt. Reklamacje późniejsze w tym samym przedmiocie nie zawieszają przedawnienia.

3. Z zastrzeżeniem postanowień powyższego ustępu 2, zawieszenie przedawnienia normują przepisy prawa obowiązującego sąd rozpatrujący sprawę. To samo dotyczy przerwania biegu przedawnienia.

Z cytowanego artykułu 32 ust. 2 wynika, że nie ma on zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ reguluje zawieszenie przedawnienia w związku z wniesieniem reklamacji wniesionej do przewoźnika, co wprost wynika z pierwszego zdania tego przepisu („w którym przewoźnik na piśmie odrzuci reklamację”). W niniejszej sprawie przewoźnik złożył wezwanie do zapłaty, co nie jest objęte przepisem art. 32 ust. 2 Konwencji.

W związku z tym zastosowanie znajdzie art. 32 ust. 3 Konwencji odsyłający do prawa obowiązującego sąd rozpatrujący sprawę.

Zastosowanie znajdzie zatem art. 77 Prawa przewozowego, który przewiduje zawieszenie terminu przedawnienia na okres rozpoznania wezwania do zapłaty, jednakże, jak wynika z art. 75 ust. 2 Prawa przewozowego, okres podlegający uwzględnieniu nie może być dłuższy niż trzy miesiące.

Z uwagi na to należało uznać, że roszczenie strony powodowej objęte pozwem wniesionym we wrześniu 2011 roku było przedawnione z upływem półtora roku od wykonania przewozu (uwzględniono roczny termin z art. 32 ust. 1 Konwencji, trzymiesięczny termin z art. 32 ust. 1 pkt c Konwencji oraz trzymiesięczny termin z art. 77 w zw. z art. 75 ust. 2 Prawa przewozowego i w związku z art. 32 ust. 3 Konwencji).

Ponieważ przewóz dokonywany był w miesiącach luty – marzec 2008 r. przedawnienie roszczeń nastąpiło najpóźniej we wrześniu 2009 r.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w wyroku uznając, że w związku z przedawnieniem roszczenie strony powodowej wygasło (art. 32 ust. 4 Konwencji)

Orzeczenie o kosztach wydano na zasadzie art. 98 ust. 1 i 3 k.p.c.